

RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)
30. januar 2001 *

I sag T-215/00,

SCEA La Conquete, Morlaas (Frankrig), ved advokat med møderet for Conseil d'État og Cour de cassation, A. Lyon-Caen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat R. Weber, 3, rue de la Loge,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent J. L. Iglesias Buhigues, og X. Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1338/2000 af 26. juni 2000 om tilføjelse til bilaget til forordning (EF) nr. 2400/96 om optagelse af visse betegnelser i det register over beskyttede

* Processprog: fransk.

oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 154, s. 5), i det omfang den vedrører registrering af betegnelsen »canard à foie gras du Sud-Ouest« som beskyttet geografisk betegnelse,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J. D. Cooke,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

- ¹ Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1) fastsætter ifølge artikel 1 reglerne for den

fællesskabsretlige beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for visse landbrugsprodukter og visse levnedsmidler.

- 2 Artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/92 definerer den geografiske betegnelse som navnet på et område, et bestemt sted, eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og som er fremstillet og/eller forarbejdet og/eller tilvirket i det afgrænsede geografiske område.

- 3 Registreringen som beskyttet oprindelsesbetegnelse eller beskyttet geografisk betegnelse for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, der skal opfylde de i forordning nr. 2081/92 fastsatte betingelser, og som navnlig skal være omfattet af en varespecifikation, som defineret i forordningens artikel 4, giver den nævnte betegnelse en fællesskabsretlig beskyttelse.

- 4 Artikel 5, 6 og 7 i forordning nr. 2081/92, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997 (EFT L 83, s. 3), fastlægger en registreringsprocedure, hvorefter enhver sammenslutning, der er defineret som en organisation af producenter og/eller forarbejdere, der beskæftiger sig med samme landbrugsprodukt eller samme levnedsmiddel, eller under visse betingelser enhver fysisk eller juridisk person kan indgive ansøgning om registrering af en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse for de landbrugsprodukter eller levnedsmidler, som de fremstiller eller tilvirker, og som stammer fra det afgrænsede geografiske område, til den medlemsstat, hvor det pågældende geografiske område er beliggende. Medlemsstaten skal kontrollere, om ansøgningen er berettiget, og fremsende den til Kommissionen, der, hvis den finder, at betegnelsen opfylder betingelserne for beskyttelse, offentliggør de i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 specificerede oplysninger i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

5 Artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 har følgende ordlyd:

»Modtager Kommissionen ingen indsigelser i henhold til artikel 7, indføres betegnelsen i et af Kommissionen ført register benævnt 'register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser', der indeholder navnene på vedkommende sammenslutninger og kontrolorganer.«

6 Artikel 7 i forordning nr. 2081/92, som ændret ved forordning nr. 535/97, bestemmer:

»1. Inden seks måneder efter datoen for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan enhver medlemsstat gøre indsigelse mod registreringen.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder drager omsorg for, at enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse, får adgang til at gøre sig bekendt med ansøgningen. Endvidere kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres faktiske forhold bestemme, at andre parter med en berettiget interesse kan få sådan adgang.

3. Enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Den kompetente myndighed træffer de fornødne foranstaltninger for at tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

4. For at kunne tages til følge skal indsigelsesmeddelelsen:

- enten påvise, at betingelserne i artikel 2 ikke er opfyldt

- eller påvise, at registreringen af det foreslåede navn vil skade en eksisterende helt eller delvis enslydende betegnelse eller et varemærke eller produkter, som lovligt har været på markedet i mindst fem år inden den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse

- eller præcisere de omstændigheder, som gør det muligt at slutte, at det navn, som er søgt registreret, er en artsbetegnelse.

5. Såfremt en indsigelse kan tages til følge i henhold til stk. 4, opfordrer Kommissionen de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed i overensstemmelse med deres interne procedurer inden tre måneder. Hvis:

- a) enighed opnås, meddeler de pågældende medlemsstater Kommissionen alle enkeltheder i forbindelse med den opnåede enighed, samt ansøgerens og den indsigende parts synspunkter. Såfremt de oplysninger, der modtages i medfør af artikel 5, ikke har undergået ændringer, følger Kommissionen fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4. I modsat fald indleder den på ny fremgangsmåden i artikel 7

- b) enighed ikke opnås, træffer Kommissionen afgørelse efter fremgangsmåden i artikel 15 under hensyntagen til loyal skik og brug og den faktiske risiko for

forveksling. Beslattes det at lade registrering ske, foretager Kommissionen offentliggørelse efter fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4.«

Sagens faktiske omstændigheder

- 7 Sagsøgeren er en virksomhed i Sydvestfrankrig, der beskæftiger sig med produktion og kunstig udrugning af æg fra mulardænder samt opdræt og opfødning af disse ænder.
- 8 Den 5. maj 1999 fremsendte den franske regering i henhold til artikel 5, stk. 5, i forordning nr. 2081/92 en ansøgning til Kommissionen om registrering som beskyttet geografisk betegnelse af betegnelsen »canard à foie gras du Sud-Ouest«, der var indgivet af Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest.
- 9 Den 28. september 1999 blev denne ansøgning offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 (EFT C 274, s. 5).
- 10 Ved skrivelse af 6. oktober 1999 gjorde sagsøgeren over for det franske landbrugs- og fiskeriministerium indsigelse mod registreringen med henvisning til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92. Sagsøgeren gjorde navnlig gældende, at proceduren for registrering som beskyttet geografisk betegnelse af »canard à foie gras du Sud-Ouest« ikke havde været tilstrækkeligt offentliggjort på nationalt plan, og at den varespecifikation, der ledsagede Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest's registreringsansøgning, indeholdt specifikationer, der »ikke havde nogen forbindelse med beskyttelsen af den

geografiske oprindelse«. Sagsøgeren bestred især relevansen af kravene vedrørende »maksimum for produktionskapacitet i strukturerne for opdræt og opfedning af ænder til foie gras« og fastholdt, at disse krav havde meget alvorlige følger for sundheden, hygiejnen og sikkerheden i produktionen på grund af den monopolsituation, som de små bedrifter ville blive placeret i.

- 11 Den 6. oktober 1999 sendte sagsøgeren ligeledes indsigelsen til Kommissionen, der ved skrivelse af 20. oktober 1999 meddelte sagsøgeren, at indsigelsen i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 skulle stiles til de kompetente franske myndigheder. Ved skrivelse af 2. november 1999 svarede sagsøgeren Kommissionen, at sagsøgeren havde fremsendt indsigelsen til Kommissionen og til myndighederne samtidig.

- 12 Ved skrivelse af 8. marts 2000 meddelte det franske landbrugs- og fiskeriministerium sagsøgeren, at sagsøgerens indsigelse ikke opfyldte de betingelser for behandling af indsigelsen, der er fastsat i forordning nr. 2081/92, og at den derfor ikke ville blive videresendt til Kommissionen. Ministeriet anførte navnlig, at sagsøgerens argumentation, hvorefter begrænsningen af opdrættets og opfædningsstedernes størrelse kunne have meget alvorlige følger for sundheden, hygiejnen og sikkerheden i produktionen, ikke kunne tages til følge, idet »bestemmelserne vedrørende hygiejne og sikkerhed [gælder for] alle uanset strukturens størrelse«. Sagsøgeren anlagde ved stævning af 8. april 2000 sag ved det franske Conseil d'État med påstand om annullation af denne afgørelse.

- 13 Den 28. marts 2000 fremsendte Frankrigs faste repræsentant ved Den Europæiske Union et notat til Kommissionen, der angav grundene til, at de kompetente franske myndigheder havde besluttet ikke at videresende sagsøgerens indsigelse til Kommissionen.

- 14 Kommissionen har udstedt forordning (EF) nr. 1338/2000 af 26. juni 2000 om tilføjelse til bilaget til forordning (EF) nr. 2400/96 om optagelse af visse

betegnelser i det register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 (EFT L 154, s. 5, herefter »den anfægtede forordning«). Ifølge tredje betragtning til forordningen »har [Kommissionen] ikke i henhold til artikel 7 [i forordning nr. 2081/92] modtaget nogen indsigelser, efter at betegnelsen, som fremgår af bilaget til nærværende forordning, er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*«. Kommissionen har derfor fundet, at betegnelsen »canard à foie gras du Sud-Ouest« kunne registreres i registeret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser og således være beskyttet i Fællesskabet som beskyttet geografisk betegnelse.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. august 2000 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.

- 16 Kommissionen har i et særskilt dokument, indleveret til Rettens Justitskontor den 12. oktober 2000, i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement fremsat en formalitetsindsigelse.

- 17 Den 21. november indgav sagsøgeren sine skriftlige bemærkninger til denne påstand til Rettens Justitskontor.

18 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Formalitetsindsigelsen afvises.

- Den anfægtede forordning annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 I henhold til procesreglementets artikel 114 kan Retten, hvis en part begærer det, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten finder efter en gennemgang af processkrifterne, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at der kan træffes afgørelse om begæringen, og at der ikke er anledning til at indlede mundtlig forhandling.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 21 Kommissionen har anført, at sagen skal afvises, idet den anfægtede forordning er en almenyldig retsakt, idet sagsøgeren ikke befinder sig i en særlig situation, der adskiller sagsøgeren fra alle andre personer, og idet sagsøgeren ikke deltager i Fællesskabets registreringsprocedure. Kommissionen har tilføjet, at den foreliggende sag er identisk med den sag, der gav anledning til Rettens afvisningskendelse af 9. november 1999 (sag T-114/99, CSR Pampryl mod Kommissionen, Sml. II, s. 3331).
- 22 Kommissionen har endvidere fremført, at den omstændighed, at den kompetente franske myndighed besluttede ikke at videresende sagsøgerens indsigelse til Kommissionen, ikke kan medføre, at den foreliggende sag skal antages til realitetsbehandling. Det tilkommer sagsøgeren at gøre sine rettigheder gældende ved de nationale retter, der enten kan eller i givet fald skal forelægge spørgsmålet om fortolkningen eller gyldigheden af den pågældende fællesskabsretsakt for Domstolen til præjudiciel afgørelse i overensstemmelse med artikel 234 EF.
- 23 Kommissionen har endelig anført, at i henhold til artikel 7 i forordning nr. 2081/92 kan den ikke tage en indsigelse i betragtning, når indsigelsen er fremsendt af en anden person end en medlemsstat, selv om Kommissionen mener, at medlemsstaterne er forpligtet til at videresende enhver indsigelse, der opfylder de to betingelser i artikel 7, stk. 3, til Kommissionen.
- 24 Sagsøgeren mener at være umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning.

- 25 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at forordningen berører sagsøgeren på grund af en faktisk situation, der adskiller sagsøgeren fra alle andre personer (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Kommissionen, Sml. I, s. 1853).
- 26 Sagsøgeren har i denne forbindelse for det første anført, at det i varespecifikationen for de omhandlede produkter er bestemt, at den årlige produktion ikke kan overstige 36 000 ænder pr. opdrætter og 72 000 ænder pr. driftssted, og at det maksimale antal opfædningssteder pr. opdrætter er begrænset til 1 000 ænder, eller, såfremt driftsstedet omfatter flere opdrættere, 3 000 ænder. Sagsøgeren har dernæst bemærket, at sagsøgerens virksomhed til forskel fra de andre producenter indgår »i et produktionsnetværk, der er vertikalt sammensat« og fuldt ud er beliggende i det pågældende geografiske område, og at sagsøgeren derfor kan tildeles en produktion på mere end 600 000 ænder pr. år. Sagsøgeren opfylder således ikke betingelserne i ovennævnte varespecifikation og kan ikke længere anvende den pågældende betegnelse, som sagsøgeren har markedsført sine varer under i mere end 20 år. Dette medfører, at sagsøgeren udelukkes fra markedet for ænder til foie gras fra Sydvestfrankrig, og sagsøgerens eksistens trues således. Ifølge sagsøgeren er det i øvrigt med dette formål, at de nævnte betingelser er blevet indført i varespecifikationen.
- 27 Sagsøgeren har med henvisning til dommen i sagen Codorniu mod Kommissionen for det andet gjort gældende, at en normativ bestemmelse kan berøre en erhvervsdrivende individuelt, når den skader denne erhvervsdrivendes særlige rettigheder.
- 28 Sagsøgeren har for det tredje under henvisning til Domstolens dom af 4. oktober 1983 (sag 191/82, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 2913) og af 20. marts 1985 (sag 264/82, Timex mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 849) anført, at sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede forordning, da den skader de proceduregarantier, der gives sagsøgeren i artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at da den indsigelse, som sagsøgeren fremsatte over for de franske myndigheder, skulle antages til behandling, kunne myndighederne ikke nægte at videresende den til Kommissionen. Sagsøgeren har tilføjet, at virksomheden samtidig havde stilet en indsigelse til Kommissionen, der skulle have fastslået, at indsigelsen opfyldte

betingelserne i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 2081/92 for antagelse til behandling.

- 29 Sagsøgeren har i øvrigt anført, at det ikke kan antages, at borgerne alene deltager i registreringsproceduren på nationalt plan. Artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 udelukker ifølge sagsøgeren ikke, at en berørt fysisk eller juridisk person kan stille en indsigelse direkte til Kommissionen, såfremt den medlemsstat, personen bor i, udviser passivitet. En modsat fortolkning ville være uforenelig med 13. betragtning til forordning nr. 2081/92 og ville være i strid med princippet om fællesskabsrettens autonomi som et nyt folkeretligt system (Domstolens dom af 5.2.1963, sag 26/62, Van Gend & Loos, Sml. 1954-1964, s. 375, org. ref.: Rec. s. 3) samt med borgernes ret til, navnlig inden for området for beskyttede geografiske betegnelser, en effektiv søgsmålsmulighed for Fællesskabets retsinstanser.
- 30 Sagsøgeren har for det fjerde anført, at den foreliggende sag adskiller sig fra den, der gav anledning til kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen.

Rettens bemærkninger

- 31 I henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan en sag om annullation af en forordning, der er anlagt af en fysisk eller juridisk person, antages til realitetsbehandling, såfremt den anfægtede forordning faktisk udgør en beslutning, der berører personen umiddelbart og individuelt. Det fremgår af fast retspraksis, at kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal søges i, om den pågældende retsakt er almenyldig eller ej (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En retsakt er almenyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 55).

- 32 I denne sag har den anfægtede forordning sikret betegnelsen »canard à foie gras du Sud-Ouest« beskyttelse som geografisk betegnelse i henhold til forordning nr. 2081/92, hvor geografisk betegnelse i artikel 2, stk. 2, er defineret som navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og som er fremstillet og/eller forarbejdet og/eller tilvirket i det afgrænsede geografiske område. Som Kommissionen med rette har understreget, er den anfægtede forordning ikke rettet til bestemte erhvervsdrivende, såsom sagsøgeren, men giver alle virksomheder, hvis varer opfylder de fastsatte geografiske og kvalitative krav, ret til markedsføring under ovennævnte betegnelse, og nægter alle virksomheder, hvis varer ikke opfylder disse betingelser, denne ret. De nævnte betingelser er ens for alle producenter.
- 33 Disse bestemmelser fremstår derfor som en almengyldig foranstaltning i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 249, stk. 2, EF, hvilket sagsøgeren i øvrigt ikke har bestridt. De finder anvendelse på objektive bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper, nemlig for alle de virksomheder, der fremstiller et produkt med objektive fastlagte egenskaber (Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-109/97, Molkerei Großbraunschain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. II, s. 3533, præmis 51, af 26.3.1999, sag T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 28, og kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 43).
- 34 Det er imidlertid ikke udelukket, at en bestemmelse, som ifølge sin art og rækkevidde har almengyldig karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt, når den pågældende rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derved individualiserer ham på lignende måde som en

beslutnings adressat (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19 og 20, og dommen i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 56).

- 35 Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at organiseringen af det »produktionsnetværk«, som sagsøgeren driver sin virksomhed i, sætter virksomheden i en særlig situation i forhold til alle andre producenter af ænder til foie gras fra Sydvestfrankrig.
- 36 Det må fastslås, at den anfægtede forordning kun tillader markedsføring af varer under betegnelsen »canard à foie gras du Sud-Ouest«, såfremt varerne opfylder de betingelser, der er fastsat i den varespecifikation, der ledsagede registreringsansøgningen. Blandt disse betingelser findes begrænsninger i det antal ænder, der årligt kan opdrættes og opfedes pr. driftssted eller pr. opdrætter. Da sagsøgeren tilhører en gruppe og har organiseret sin virksomhed på denne måde, får sagsøgeren tildelt en årlig produktion af ænder, der overstiger ovennævnte grænser, og sagsøgeren er derfor forhindret i at markedsføre varer fra disse ænder under den pågældende betegnelse. Det bør dog bemærkes, at alle andre producenter, der aktuelt eller potentielt befinder sig i en situation, der er identisk med den af sagsøgeren påberåbte, er berørt af den anfægtede forordning på samme måde som sagsøgeren. Forordningen er således i forhold til sagsøgeren en foranstaltning, hvis følger kan ramme forskellige kategorier af adressater på en objektiv, generel og abstrakt måde. Hvad angår påstanden om, at ovennævnte krav i varespecifikationen er blevet opstillet med det ene formål at fortrænge sagsøgeren fra markedet for ænder til foie gras fra Sydvestfrankrig, skal det blot bemærkes, at denne påstand ikke er bekræftet af noget konkret bevis.
- 37 Sagsøgeren kan heller ikke med føje påberåbe sig, at den anfægtede forordning har alvorlige økonomiske følger for sagsøgerens virksomhed. Den omstændighed, at en normativ retsakt kan have forskellige konkrete følger for de forskellige retssubjekter, den gælder for, adskiller dem ikke fra alle andre berørte erhvervs-

drivende, idet — som i den foreliggende sag — retsaktens anvendelse sker på baggrund af en objektivt bestemt situation (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 66).

38 Sagsøgeren kan i øvrigt ikke påberåbe sig dommen i sagen Codorniu mod Rådet.

39 I sagen Codorniu mod Rådet var den sagsøgende virksomhed ved en normativ bestemmelse, der vedrørte anvendelse af en betegnelse, blevet forhindret i at anvende det grafiske varemærke, som virksomheden havde registreret og anvendt gennem en længere periode før vedtagelsen af den anfægtede forordning, således at virksomheden var i en anden situation end alle andre erhvervsdrivende. Det fremgår af denne dom, således som den er blevet fortolket af Domstolen og Retten, at en almenyldig bestemmelse under visse omstændigheder kan påvirke en erhvervsdrivende individuelt i det omfang, den berører den pågældendes særlige interesser (kendelsen i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 43, i sagen CNPAAP mod Rådet, præmis 36, i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 47, og dommen i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 67).

40 I denne sag har sagsøgeren ikke bevist eller i øvrigt påstået, at anvendelsen af den geografiske betegnelse, som sagsøgeren påberåber sig, er en tilsvarende specifik ret, som virksomheden har opnået på nationalt eller fællesskabsretligt plan inden vedtagelsen af den anfægtede forordning, og som har lidt skade i ovennævnte retspraksis' forstand.

41 Sagsøgeren har endvidere hævdet, at der foreligger en tilsidesættelse af de proceduregarantier, sagsøgeren specifikt har i henhold til artikel 7 i forordning nr. 2081/92, da de franske myndigheder ikke har videresendt sagsøgerens indsigelse til Kommissionen. Dette forhold begrundes en realitetsbehandling af den foreliggende sag.

- 42 Det bemærkes, at hverken proceduren for udarbejdelse af generelle retsakter eller de generelle retsakter selv efter fællesskabsrettens almindelige grundsætninger — som f.eks. retten til at blive hørt — kræver deltagelse af de berørte personer, da disses interesser anses for repræsenteret af de politiske instanser, som har til opgave at vedtage de nævnte retsakter (kendelsen i sagen Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 60, og i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 50). Når proceduremæssige rettigheder således ikke er udtrykkeligt garanteret, ville det være i strid med ordlyden af og ånden bag artikel 230 EF, såfremt enhver borger, som har deltaget i forberedelsen af en lovgivningsmæssig akt, efterfølgende kan anlægge sag til prøvelse heraf (kendelsen i sagen Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 68, og i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 50).
- 43 Spørgsmålet om, hvorvidt den foreliggende sag kan realitetsbehandles, skal derfor alene bedømmes på grundlag af de proceduremæssige garantier, der særligt er indrømmet borgerne ved forordning nr. 2081/92 (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 51).
- 44 De proceduregarantier, der gives borgerne inden for rammerne af indsigelses-systemet i henhold til denne forordning, er, i modsætning til det af sagsøgeren hævdede, alene medlemsstaternes ansvar og indebærer ingen udøvelse af skønsmæssige beføjelser fra Kommissionens side.
- 45 Artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 giver således alene medlemsstaterne ret til over for Kommissionen at gøre indsigelse mod registreringen. Såfremt enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person, jf. forordningens artikel 7, stk. 3, også vil gøre indsigelse mod den påtænkte registrering, skal personen rejse indsigelse ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Denne bestemmelse pålægger ikke den pågældende medlemsstat at videresende den indsigelse, der er rejst over for medlemsstaten, til Kommissionen, men alene at træffe de nødvendige foranstaltninger for at »tage hensyn til« denne indsigelse inden for de fastsatte frister. Såfremt »registreringsproceduren skal gøre det muligt for enhver individuelt og direkte berørt person at gøre

sine rettigheder gældende ved indsigelse over for Kommissionen«, jf. 13. betragtning til forordning nr. 2081/92, sker denne indsigelse i øvrigt »via den givne medlemsstat«. Der findes ingen bestemmelse i forordning nr. 2081/92's artikel 7, der giver Kommissionen ret til at tage en indsigelse i betragtning, der er blevet meddelt af en anden person end en medlemsstat. Skønt en indsigelse kan tages til følge i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 2081/92, bestemmes det i samme artikels stk. 5, at Kommissionen opfordrer de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed, uden at der på nogen måde foreskrives en indgriben fra borgerne.

- 46 Det skal tilføjes, at bestemmelserne i artikel 7 i forordning nr. 2081/92 vedrørende borgernes ret til at fremkomme med indsigelse grundlæggende adskiller sig fra de meget specifikke bestemmelser inden for dumping- og subsidieringsområdet, der giver visse erhvervsdrivende en særlig rolle inden for den fællesskabsretlige procedure, der fører til indførelsen af en antidumpingtold eller antisubsidieringsafgift (dommen i sagen Fediol mod Kommissionen, præmis 16 og 25). Henvisningen til dommen i sagen Fediol mod Kommissionen og i sagen Timex mod Kommissionen er således uden relevans for den foreliggende sag.
- 47 Det følger af det anførte, at forordning nr. 2081/92 ikke fastsætter særlige proceduremæssige garantier til fordel for borgerne på fællesskabsplan (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 55).
- 48 Selv om det antages, at den kompetente franske myndighed har tilsidesat visse af sagsøgerens processuelle rettigheder ved at nægte at fremsende sagsøgerens indsigelse til Kommissionen, følger det ikke heraf, at den foreliggende sag alene af denne grund skal antages til realitetsbehandling.
- 49 Fællesskabets retsinstanser har nemlig ikke inden for rammerne af et annullationssøgsmål, der er anlagt i henhold til artikel 230 EF, kompetence til at træffe afgørelse om lovmæssigheden af en retsakt udstedt af en national myndighed, selv om denne indgår i en fællesskabsretlig beslutningsproces, når det klart fremgår af

kompetencefordelingen inden for det pågældende område mellem de nationale myndigheder og fællesskabsinstitutionerne, at den af de nationale myndigheder udstedte retsakt binder den beslutningstagende fællesskabsinstans og således er afgørende for ordlyden af dennes beslutning (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 57).

- 50 Denne situation foreligger, når den kompetente nationale myndighed beslutter ikke at videresende den indsigelse til Kommissionen, som den har modtaget fra en borger i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 58). Det fremgår nemlig af det ovenfor anførte (jf. præmis 45), at Kommissionen er bundet af denne beslutning og ikke kan tage hensyn til en indsigelse, som den har modtaget fra andre end en medlemsstat.
- 51 Medmindre der anlægges sag ved Domstolen i henhold til artikel 226 EF, tilkommer det således alene de nationale retter, i givet fald efter en præjudiciel forelæggelse for Domstolen, at træffe afgørelse vedrørende lovmæssigheden af den pågældende nationale retsakt og vedrørende den pågældende medlemsstats eventuelle ansvar, såfremt det gøres gældende, at retsakten har voldt skade (kendelsen i sagen CR Pampryl mod Kommissionen, præmis 59).
- 52 Det bemærkes, at sagsøgeren har anlagt sag ved det franske Conseil d'État vedrørende den kompetente franske myndigheds beslutning om ikke at videresende sagsøgerens indsigelse til Kommissionen.
- 53 Det følger af ovenstående, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF, og at sagen derfor bør afvises.

Sagens omkostninger

- 54 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør det pålægges sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) SCEA La Conquete bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 30. januar 2001.

H. Jung

Justitssekretær

P. Lindh

Afdelingsformand